

Kim Ir Sen

O organizacji i rozwijaniu walki
zbrojnej przeciwko
japońskiemu imperializmowi

<http://maopd.wordpress.com/>

*Przemówienie na naradzie kierowniczej kadry partyjnej i komsomolskiej w Menwolgu
w powiecie Jańczy 16 grudnia 1931 roku.*

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

Korean Friendship Association Polska

2014

Towarzysze!

Obecna sytuacja wymaga od nas szybkiej organizacji i rozwijania walki zbrojnej przeciwko japońskiemu imperializmowi.

Japońscy imperialiści, którzy weszli w drogę agresji na kontynencie, w celu „zabezpieczenia bezpieczeństwa zaplecza” radykalnie nasilili swoje działania represyjne przeciwko narodowi koreańskiemu. Siłą oręża dławią wszędzie rewolucyjne wystąpienia narodu koreańskiego, bez rozpatrywania sprawy aresztują i wtrącają do więzienia niewinnych ludzi oraz zabijają ich. To wszystko nie mogło nie doprowadzić do skrajnego zaostrzenia sprzeczności narodowościowych i klasowych pomiędzy japońskim imperializmem i narodem koreańskim.

Walka robotników, chłopów, szerokich mas ludowych przeciwko barbarzyńskim represjom japońskiego imperializmu wzmaga się coraz bardziej, nabierając stopniowo gwałtownego charakteru.

Powszechny strajk wonsańskich portowców, strajki robotników kopalni Sinchynskiej i Phenianskiej fabryki ogumienia, powstanie chłopów tanczchonskich i walka chłopów z fermy Burl w Rjonczchonie dowiodły, że robotnicy i chłopci naszego kraju zaczęli rozwijać gwałtowną walkę przeciwko uzbrojonym po zęby japońskim imperialistom.

Jeszcze bardziej zaktywizowały się wystąpienia młodzieży uczącej się po zaburzeniach uczących się w Kwandżu.

Równocześnie z gwałtownymi formami walki w Korei szybko rosną także wystąpienia chłopów koreańskich we wschodniej Mandżurii. Zorganizowana z powodu jesiennych zbiorów walka, która nabrała wielkiej skali, w której pod kierownictwem koreańskich komunistów także wystąpienia chłopów koreańskich we wschodniej Mandżurii, posiadała charakter gwałtownej walki i zakończyła się wspaniałym zwycięstwem, zadając silny cios japońskiemu imperializmowi i reakcyjnym obszarnikom.

Koreańska klasa robotnicza, chłopstwo, ucząca się młodzież i inne patriotycznie nastrojone warstwy ludności jeszcze głębiej uświadomiły sobie, że bez zastosowania rewolucyjnego gwałtu nie można uniknąć losu pozbawionych ojczyzny niewolników i osiągnąć urzeczywistnienie nawet elementarnych potrzeb życiowych.

Ukształtowana sytuacja stawia przed antyjapońską walką narodowyzwolenczą pilne zadanie nadania narastającej gwałtownie walce mas zorganizowanego charakteru i przekształcenia jej w walkę zbrojną.

Organizowanie i rozwijanie walki zbrojnej — to jedynie słuszna droga odrodzenia Ojczyzny i wyzwolenia narodu spod kolonialnej niewoli japońskiego imperializmu.

Japońscy imperialistyczni rabusie, okupujący nasz kraj, zachowują swoje kolonialne panowanie w Korei przy pomocy Swoich reakcyjnych sił zbrojnych. Aby zdławić siłą patriotyczną walkę narodu koreańskiego we wszystkich jej przejawach, japońscy imperialiści stale utrzymują w naszym kraju więcej niż dwie dywizje swojej armii, stworzyli ponad dwa tysiące instytucji policyjnych i żandarmeryjnych, zbudowali kilkadziesiąt więzień. Wydając wszelkie możliwe faszystowskie drakońskie ustawy, pozbawili oni naród koreański wolności słowa, prasy, zebrań, organizacji i demonstracji, zabronili narodowi koreańskiemu zajmowania się jakąkolwiek działalnością polityczną.

Dla japońskich imperialistycznych agresorów godne są wszelkie środki i metody przekształcania narodu koreańskiego w swojego wiecznego niewolnika kolonialnego. Nie zrezygnują oni ze swoich celów, dopóki nie zostaną rozgromione ich agresywne siły zbrojne.

Niedorzecznością jest mieć nadzieję, że japońscy imperialiści dobrowolnie odejdą z naszego kraju. Świadczy o tym ponad 20-letnie historyczne doświadczenie antyjapońskiego ruchu narodowo-wyzwoleńczego.

Od czasu przed i po okupacji Korei przez japońskich imperialistów aż po dzień dzisiejszy naród nasz nieustannie prowadzi w różnych formach walkę antyjapońską. Ale za każdym razem japońscy imperialiści, mobilizując swoje siły zbrojne surowo dławili tę walkę. Patrioci, bolejący z powodu utraconej ojczyzny żarliwie nawotywali do osiągnięcia niepodległości kraju, ale niczego nie osiągnęli. Wbrew woli narodu skostniali' nacjonałiści dążyli do osiągnięcia niepodległości kraju drogą przedstawiania „petycji”, ale na te petycje japońscy imperialiści odpowiadali krwawą rozprawą.

Miały także miejsce wystąpienia zbrojne Armii Sprawiedliwości i ruch Armii Niezawisłości. Ale armie te nie kierowały się w swojej działalności marksistowsko-leninowską strategią i taktyką i nie potrafiły przewyciężyć odosobnienia. W rezultacie zostały one rozgromione pojedynczo przez reakcyjne siły zbrojne japońskiego imperializmu.

Doświadczenie przekonywująco pokazuje, że bez zlikwidowania agresywnych sił zbrojnych japońskiego imperializmu nie można w żadnym wypadku urzeczywistnić pragnień narodu odrodzenia Ojczyzny.

Po to, aby rozgromić agresywne siły zbrojne zbójckiego japońskiego imperializmu i osiągnąć odrodzenie Ojczyzny należy rozwinąć zorganizowaną walkę zbrojną na podstawie marksistowsko-leninowskiej strategii i taktyki.

Jest zrozumiałe samo przez się, że w kwestii wyzwolenia Ojczyzny nie możemy na nikogo liczyć i nikogo prosić o pomoc.

Powinniśmy osiągnąć odrodzenie Ojczyzny i narodowe wyzwolenie siłami samego narodu koreańskiego, organizując i rozwijając aktywną walkę zbrojną.

Towarzysze!

Obecna dojrzała sytuacja rewolucyjna, ukształtowana w następstwie okupacji przez japońskich imperialistów Mandżurii wymaga bezwzględnie od nas chwycenia za broń.

Nastał obecnie najdogodniejszy czas dla rozwijania walki zbrojnej i przekształcenia jej w antyjapońską wojnę narodową. Tłumaczy się to tym, po pierwsze, że upadł reżim kuomintangowskiej kliki, podczas gdy jeszcze nie zostało ustanowione panowanie japońskiego imperializmu i cała Mandżuria znajduje się w stanie chaosu, po drugie, że naród chiński prowadzi na szeroką skalę walkę przeciwko japońskiemu imperializmowi i otworzył erę burz rewolucyjnych. Obecnie szerokie masy ludowe chińskie rozwijają wszędzie walkę przeciwko okupacji Mandżurii przez imperializm japoński, o ocalenie swojej ojczyzny. Wśród oddziałów zbrojnych, prowadzących antyjapońską walkę o ocalenie kraju, jest na razie mało przodujących oddziałów, kierowanych przez Komunistyczną Partię Chin, ale jeśli jednocząc się ze wszystkimi antyjapońskimi siłami zbrojnymi będziemy prowadzić walkę, to nabierze ona jeszcze większego rozmachu.

Nastała pora, aby wziąć broń do ręki i wstać do świętej walki o odrodzenie Ojczyzny. Powinniśmy mobilizować wszystkie patriotyczne siły do walki zbrojnej przeciwko japońskiemu imperializmowi. Nie powinny tu mieć żadnego znaczenia sytuacja majątkowa i przynależność do warstw ludzi, ich przynależność do rozlicznych frakcji oraz ich poglądy religijne. Kto posiada broń niech daje broń, kto posiada pieniądze niech daje pieniądze, kto posiada siłę niech daje siłę. Cały naród powinien powstać do antyjapońskiej walki zbrojnej.

Powinniśmy poprzeć walkę narodowo-wyzwoleńczą narodu chińskiego przeciwko wspólnemu wrogowi — japońskiemu imperializmowi oraz tworząc z nim jednolity front, uzyskać poparcie nie tylko narodu koreańskiego, ale także szerokich warstw ludności chińskiej w Mandżurii.

W ten sposób, przy aktywnym poparciu i pomocy szerokich mas ludowych Korei i Chin powinniśmy pomyślnie rozwijać antyjapońską walkę zbrojną.

Należy organizować oddział zbrojny i uzbrajając siebie kosztem wroga, powiększać i rozwijać własne siły zbrojne. Jeśli dobrze wykorzystamy sprzyjające warunki przyrodniczo — geograficzne nadgranicznych rejonów Korei i rozległej Mandżurii, to potrafiemy także z niewielkimi siłami nieprzerwanie nękać i osłabiać siły zbrojne wroga | osiągnąć ostateczne zwycięstwo. W tym celu powinniśmy organizować i rozwijać walkę zbrojną, której podstawową formą byłaby wojna partyzancka.

Wojna partyzancka — to metoda walki zbrojnej, pozwalająca zadawać wrogowi poważne straty wojskowo-polityczne przy zachowaniu własnych sił oraz niewielkimi siłami niszczyć wroga, posiadającego przewagę liczebną i techniczną. Jeśli uzyskując poparcie i pomoc mas

ludowych, wykorzystując sprzyjające warunki przyrodniczo <- geograficzne, zorganizujemy i rozwiniemy walkę zbrojną — wojnę partyzancką, to zdołamy w pełni rozgromić agresywne siły zbrojne zbójckiego japońskiego imperializmu.

1. O ORGANIZACJI ANTYJAPOŃSKIEJ PARTYZANCKIEJ ARMII LUDOWEJ

Towarzysze!

Dla zorganizowania i rozwijania walki zbrojnej należy przygotować własne rewolucyjne siły zbrojne, zdolne do rozgromienia reakcyjnych sił zbrojnych wroga. Aby osiągnąć zwycięstwo w walce ze zbójczym japońskim imperializmem, powinniśmy posiadać rewolucyjne siły zbrojne, mogące w długotrwałej walce zachowywać i pomnażać własne siły, nieustannie niszcząc i likwidując siły wroga. Powinniśmy właśnie stworzyć takie rewolucyjne siły zbrojne — Antyjapońską Partyzancką Armię Ludową.

Armia ta powinna w sposób zasadniczy różnić się od Armii Sprawiedliwości I Armii Niepodległości, nacjonalistycznych oddziałów zbrojnych, które wysunęły na pokaz hasło niepodległości Korei. Antyjapońska Partyzancka Armia Ludowa powinna się stać prawdziwie ludową armią, stworzoną spośród najlepszych synów i córek robotników i chłopów oraz rzeczywiście rewolucyjną armią, uzbrojoną w ideologię marksistowsko-leninowską, walczącą w imię wyzwolenia Ojczyzny, w imię wolności i szczęścia narodu. Armia Partyzancka powinna także stać się armią polityczną, nie tylko walczącą o interesy narodu, ale także wychowującą naród, organizującą i mobilizującą go do walki rewolucyjnej, armią klasy robotniczej, wierną koreańskiej i światowej rewolucji.

Przystępujemy teraz do stworzenia rewolucyjnych sił zbrojnych nie na pustym miejscu.

Do tej pory wychowywaliśmy nowe pokolenie komunistów w Komunistycznym Związku Młodzieży Korei i Antyimperialistycznym Związku Młodzieży i tym samym stworzyliśmy podstawy dla utworzenia rewolucyjnych sił zbrojnych.

W roku ubiegłym została przez nas stworzona Koreańska Armia Rewolucyjna, która zgromadziła pewne doświadczenie w swojej działalności wojskowo- politycznej.

Na podstawie tych osiągnięć i doświadczeń powinniśmy przede wszystkim radykalnie forsować pracę w zakresie tworzenia Antyjapońskiej Partyzanckiej Armii Ludowej, której podstawę tworzyłiby najlepsi młodzi komuniści, zahartowani i wypróbowani w ciężkiej podziemnej działalności rewolucyjnej. Ściśle łącząc pracę nad tworzeniem armii partyzanckiej z organizacją wystąpień rewolucyjnych mas ludowych, powinniśmy wciągnąć do armii partyzanckiej przodujących robotników, chłopów, patriotycznie nastrojonych

chłopców i dziewczęta, zahartowanych i wypróbowanych w praktyce walki rewolucyjnej oraz nieustannie umacniać jej szeregi.

Należy zabezpieczyć mocne kierownictwo komunistów w Antyjapońskiej Partyzanckiej Armii Ludowej i prowadzić aktywną walkę o umocnienie jej szeregów pod względem wojskowym i politycznym z tym, aby ona wzorowo wypełniała swoją misję prawdziwie ludowej armii, armii rewolucji.

Jedno z ważnych zadań stanowi obok zadania utworzenia armii partyzanckiej zdobycie broni.

Żołnierze i broń — to dwie najważniejsze części składowe sił zbrojnych. Uzbrojenie — to jeden z podstawowych czynników, od których zależą sukcesy walki zbrojnej.

Jak powinniśmy uzbrajać armię partyzancką?

Nie mamy gdzie dostać broni, nikt nam jej nie da. W takich warunkach powinniśmy własnymi siłami zdobyć broń.

Jedyna droga uzbrojenia — to uzbroić samego siebie, zabierając broń wrogowi. Jest to, oczywiście trudna i brzemenna niebezpieczeństwem sprawa. Ale możemy uzbroić siebie kosztem wroga. Trzeba tylko przejawiać wysoką świadomość rewolucyjną i zachowując inicjatywę w swoich rękach, mężnie i z samozaparciem napadać na niego. Należy umiejętnie wykorzystywać słabe miejsca wroga, stwarzać je i zaskakiwać w popłochu wroga. „Broń — to nasze życie! Broń — przeciwko broni!” — powinno stać się naszym aktualnym hasłem bojowym.

Działając pod tym hasłem, powinniśmy przejawiać rewolucyjnego ducha opierania się na własnych siłach i odebrać broń agresywnym wojskom japońskiego imperializmu, chińskiej armii Północno-Wschodniej, która skapitulowała przed japońskim imperializmem, japońskiej policji I policji Północno-Wschodnich Chin i zaciekłym reakcyjnym obszarnikom i urzędnikom oraz ich kosztem uzbroić tworzoną Anty- japońską Partyzancką Armie Ludową.

Uzbrajając się kosztem wroga, nie możemy nie doceniać walki o produkcję włóczni, szabli i pałek. Nie posiadając chociażby takiego prymitywnego uzbrojenia, nie możemy odebrać broni wrogowi.

Na początku powinniśmy utworzyć w terenie niewielkie oddziały partyzanckie i rozwinąć walkę o ich uzbrojenie a potem stopniowo przekształcać je w wielkie rewolucyjne siły zbrojne.

Jeśli my, młodzi komuniści, odgrywając główną rolę, zorganizujemy Antyjapońską Partyzancką Armie Ludową spośród najlepszych synów I córek robotników i chłopów oraz będziemy umiejętnie prowadzić wszędzie boje partyzanckie, nieprzerwanie zadając ciosy

wojskowo-polityczne japońskim imperialistom, to ich siły wyczerpią się i ostatecznie zostaną oni wyrzuceni z Korei i Mandżurii.

2. O STWORZENIU PARTYZANCKICH BAZ OPARCIA

Aby zorganizować i rozwinąć walkę zbrojną — wojnę partyzancką, należy stworzyć partyzanckie bazy oparcia. Tylko trwałe bazy partyzanckie pozwolą nam, nieprzerwanie rozszerzając i umacniając oddział zbrojny w warunkach okrążenia silnego wroga, na prowadzenie długotrwałej wojny partyzanckiej i obronę mas rewolucyjnych przed wszelkimi barbarzyńskimi praktykami wroga. Zwłaszcza w warunkach, w których rozwijamy walkę zbrojną, nie mając za sobą żadnego państwowego zaplecza i nie otrzymując pomocy zewnętrznej, są nam na gwałt nieodzowne własne trwałe bazy wojskowe, bazy na zapleczu. Partyzanckie bazy są bardzo potrzebne także po to, aby prowadząc walkę zbrojną, rozwijać pracę przygotowawczą do utworzenia partii komunistycznej i rozwijać ruch rewolucyjny ogółem.

Sytuacja subiektywna i obiektywna, warunki w których toczy się walka, stopień przygotowania sił zbrojnych — wszystko to określa tą czy inną formę partyzanckiej bazy oparcia.

W dzisiejszych warunkach powinniśmy tworzyć strefy partyzanckie — bazy oparcia w postaci wyzwolonych rejonów. Tylko stworzenie całkowicie wyzwolonych spod systemu wrogiego panowania stref partyzanckich daje nam możliwość ochrony młodych rewolucyjnych sił zbrojnych i rewolucyjnie nastrojonych mas, pomyślnie prowadzić wojskowo-polityczne przygotowanie do rozwoju całego antyjapońskiego ruchu narodo- — wyzwolenie i przede wszystkim walki zbrojnej.

Dla stworzenia stref partyzanckich, trzeba przede wszystkim rozwinąć walkę o rewolucjonizowanie obszernych rejonów wiejskich.

Zrewolucjonizowane rejony wiejskie posłużą jeszcze do stworzenia stref partyzanckich z czasowymi punktami oparcia dla oddziału partyzanckiego i w tym że czasie staną się trwałą podstawą dla utworzenia stref partyzanckich. W procesie rewolucjonizowania wsi nagromadzimy także dobre doświadczenia dla stworzenia stref partyzanckich.

Dlatego już dzisiaj należy energicznie posuwać prace w dziedzinie rewolucjonizowania rejonów wiejskich a gdy zostanie utworzona Antyjapońska Partyzancka Armia Ludowa, bezzwłocznie rozwinąć w oparciu o nie jej działalność oraz osiągnąć nieustanny wzrost jej sił wojskowo-politycznych. Następnie, w miarę dojrzewania warunków powinniśmy,

opierając się na zrewolucjonizowanych rejonach wiejskich tworzyć w dogodnych ku temu rejonach trwałe partyzanckie bazy oparcia — wyzwolone rejonny.

Dla utworzenia baz partyzanckich— wyzwolonych rejonów powinny istnieć w zasadzie trzy następujące przesłanki. Po pierwsze, powinna być pewna baza ekonomiczna i masowa podstawa nieodzowna dla uzyskania poparcia i pomocy ze strony rewolucyjnych mas ludowych. Po drugie, bazy partyzanckie powinny być położone w miejscowości, dogodnej dla obrony niewielkimi siłami zbrojnymi i niedogodnej dla napaści przez uzbrojonego według ostatniego słowa techniki wojskowej wroga. Po trzecie, powinny one posiadać siły zbrojne, dysponujące chociażby minimalnymi możliwościami ich obrony.

Górskie rejonny na brzegu rzeki Tumangan, graniczące z północnymi rejonami naszego kraju, prawie wszędzie posiadają takie warunki.

W tych rejonach ponad 80 procent ludności stanowi biedota chłopska, która się tu przesiedliła z Korei, aby uniknąć ucisku i wyzysku imperializmu japońskiego. Tam już dawno nastąpił rozwój socjalistycznego ruchu oświecenia i jest względnie wysoka świadomość narodowa i klasowa mas ludowych.

Po naradzie, która odbyła się ubiegłej wiosny w Menwolgu, w tych rejonach zwłaszcza szybko rozszerzyły swoje szeregi organizacje rewolucyjne, wokół których zespoliły się szerokie masy ludowe, w toku obecnej walki z powodu zbiorów jesiennych ruch masowy nabrał szybkiego rozwoju.

W tych rejonach jest wiele niedostępnych gór i wąwozów, pokrytych gęstymi lasami. Tworzą one naturalne twierdze, na które nie łatwo jest napaść nawet wrogowi, dysponującemu współczesnymi rodzajami broni i które są dogodne dla partyzantów do obrony.

Następnie, bezpośrednio związane z górkim łańcuchem Chamgen i Ranrim w Korei, te rejonny dysponują sprzyjającymi warunkami do tego, aby w przyszłości przenikać do Korei i rozwinąć tam ruch rewolucyjny.

Uwzględniając te warunki, powinniśmy stworzyć w górkich rejonach i zrewolucjonizowanych wiejskich rejonach w dorzeczu rzeki Tumangan strefy partyzanckie — bazy oparcia w postaci wyzwolonych rejonów.

W strefach partyzanckich należy nie tylko dążyć do wojskowo- politycznego wzrostu i rozwoju oddziału partyzanckiego, ale także rozszerzać i umacniać takie półwojskowe organizacje, jak czerwona gwardia, pionierski oddział awangardowy i inne, uzbroić wszystkich mieszkańców i bronić partyzanckie bazy oparcia. Wraz z tym należy, wzmagając pracę wszystkich rewolucyjnych organizacji, aktywnie przygotowywać lepszych kierowników koreańskiej rewolucji oraz zespalając szerokie masy ludowe, stworzyć jednolite siły

rewolucyjne i aktywnie organizować i mobilizować je do osiągnięcia zwycięstwa w walce zbrojnej. W strefach partyzanckich należy także stworzyć rząd rewolucyjny i przeprowadzić demokratyczne przeobrażenia, budować szkoły, szpitale, warsztaty produkcji broni, drukarnie, należy ustanowić nowe, rewolucyjne porządki.

Urzeczywistniając wszystkie te prace na należytych poziomach strefy partyzanckie potrafią pomyślnie wypełnić swoją rolę w charakterze baz walki zbrojnej i rewolucji koreańskiej.

Strefy partyzanckie mogą się umocnić wówczas, gdy zostanie zabezpieczona ich ścisła więź z zrewolucjonizowanymi rejonami wiejskimi. Nie mając wokół siebie zrewolucjonizowanych wiejskich rejonów, strefy partyzanckie nie mogą utrzymywać więzi z szerokimi warstwami ludności w kontrolowanych przez wroga rejonach i mogą być zablokowane przez wroga.

Dlatego także po utworzeniu stref partyzanckich powinniśmy aktywnie prowadzić prace w dziedzinie rewolucjonizowania wiejskich rejonów. W tym celu trzeba stworzyć rewolucyjne organizacje w rejonach wiejskich wokół stref partyzanckich i w sposób rewolucyjny wychowywać masy ludowe, dążyć do zajęcia stanowisk wiejskich starostów i naczelników gminnych — niższych urzędników organów panowania wroga przez naszych towarzyszy. Jeśli zostaną zrewolucjonizowane szerokie masy ludowe i nasi ludzie zajmą funkcje starostów wiejskich i naczelników gminnych, to takie rejony na pozór wydające się kontrolowanymi przez wroga, w rzeczywistości jednak w nich, podobnie jak w partyzanckich strefach będzie urzeczywistniane kierownictwo rządu rewolucyjnego. Kiedy się rozszerzą takie zrewolucjonizowane rejony, to zostaną stworzone zdecydowanie sprzyjające warunki dla organizacji stref partyzanckich, ich umocnienia i rozwoju a także zostaną stworzone bardzo dobre przesłanki dla rozwijania działalności partyzanckiej.

Po to, aby siłą oręża zdławić walkę narodowo-wyzwoleńczą narodu koreańskiego, z dnia na dzień wzmagając się w rejonach przylegających do

północnej granicy naszego kraju, japońscy imperialiści bestialsko zabijają rewolucjonistów i gromią ich organizacje i w tymże czasie surowo uciskają i likwidują Koreańczyków.

W tych warunkach możemy się pozbawić szerokich zrewolucjonizowanych mas, jeśli nie rozszerzymy szybciej terytorium rewolucjonizowanych rejonów wiejskich i nie przeprowadzimy pomyślnie pracy w dziedzinie tworzenia stref partyzanckich.

Dlatego powinniśmy aktywizować pracę w dziedzinie tworzenia partyzanckich baz oparcia, ściśle łącząc ją z pracą w dziedzinie organizacji Antyjapońskiej Partyzanckiej Armii Ludowej.

3. O STWORZENIU MASOWEJ PODSTAWY WALKI ZBROJNEJ

Dla organizowania i rozwijania walki zbrojnej nieodzowna jest trwała podstawa masowa, na której mógłby się opierać w swojej działalności oddział partyzancki.

Wojna partyzancka — to w istocie wojna narodowa, zakładająca aktywny udział w niej narodu. Aktywny udział mas ludowych, ich poparcie i pomoc są podstawowymi warunkami nieustannego rozszerzania i umacniania oddziału partyzanckiego i osiągnięcia zwycięstwa w wojnie partyzanckiej. Jedynie po stworzeniu trwałej podstawy masowej i podtrzymując ścisłą więź z masami ludowymi, może oddział partyzancki przezwyciężyć wszystkie trudności i przeszkody, spotykane w długotrwałej ciężkiej walce oraz doprowadzić walkę do zwycięskiego końca.

A zatem, powinniśmy wzmóc wśród szerokich mas ludowych pracę organizacyjną i polityczną oraz mocno zespolić je pod sztandarem antyjapońskiej walki zbrojnej.

Obecnie powstają sprzyjające warunki dla rozwoju ruchu na rzecz tworzenia jednolitego antyjapońskiego frontu narodowego, który objął by w swoich szeregach rozliczne warstwy ludności Korei.

W związku z napaścią japońskich imperialistów na Mandżurię jak nigdy dotąd zwiększyły się antyjapońskie nastroje szerokich warstw ludności koreańskiej, szybko nasiliła się antyjapońska walka mas ludowych.

Nasilają się w Korei wystąpienia robotników, chłopów i młodzieży uczącej się, przyjmując gwałtowne formy, szybko rośnie ruch antyjapoński wśród części patriotycznie nastrojonych nacjonalistów i duchowieństwa. W szczególności, jak nigdy dotąd podniosły się rewolucyjne nastroje chłopów koreańskich, zamieszkujących we Wschodniej Mandżurii.

Gdyby jeszcze bardziej podnieść wysokie rewolucyjne ożywienie mas ludowych i Ich antyjapońskie nastroje, pomyślnie organizować i mobilizować je, to można by stworzyć ogólnokoreański jednolity antyjapoński front narodowy i jak monolit umocnić masową podstawę walki zbrojnej.

W minionych latach, głęboko przenikając w doły robotników chłopów i innych rozlicznych warstw ludności koreańskiej, zamieszkującej w Środkowej i Wschodniej Mandżurii, stworzyliśmy Spółdzielczość Robotniczą, Stowarzyszenie Chłopów, Związek Antyimperialistyczny i inne organizacje masowe oraz aktywnie prowadziliśmy pracę masowo-polityczną, z tym aby zjednoczyć w nich szerokie masy ludowe. W toku tego powstała określona masowa podstawa walki zbrojnej i zgromadziliśmy bogate doświadczenie w pracy masowo-politycznej.

Dzięki słusznej linii organizacyjnej, przyjętej na naradzie w Menwolgu, która się odbyła wiosną tego roku, dokonaliśmy radykalnego zwrotu w pracy masowo- politycznej, rewolucjonizując liczne wsie rozległych rejonów, przylegających do północnej granicy naszego kraju i we Wschodniej Mandżurii i na podstawie tych osiągnięć zwycięsko zakończyliśmy walkę w sprawie jesiennego zbioru.

Na bazie osiągniętych sukcesów i doświadczenia pracy masowo- politycznej powinniśmy także nadal iść w doły robotników, chłopów, uczącej się młodzieży, inteligencji, drobnej burżuazji, narodowej burżuazji, duchowieństwa i wszystkich innych antyjapońsko nastrojonych warstw ludności. Należy je wychowywać i pobudzać oraz jeszcze aktywniej wciągać do organizacji rewolucyjnych, z tym aby stworzyć trwałą podstawę masową antyjapońskiej walki zbrojnej.

Dla umocnienia podstawy masowej walki zbrojnej szczególnie ważnego znaczenia nabiera włączenie rozlicznych warstw ludności do Antyimperialistycznego Związku Młodzieży, Stowarzyszenia Chłopów, Rewolucyjnego Stowarzyszenia Samopomocy i innych organizacji rewolucyjnych oraz wzmożenie ich rewolucyjnego wychowania. Aby pomyślnie prowadzić rewolucyjne wychowanie mas, powinniśmy przede wszystkim mocno uzbroić się rewolucyjnymi ideami klasy robotniczej i wypracować sobie rewolucyjne podejście do pracy, wymagające opierania się na masach ludowych. Bez tego nie można zdobyć zaufania szerokich mas pracujących i rozwijać ruch masowy. Powinniśmy iść w pierwszej kolejności w doły robotników i chłopów — podstawowych mas rewolucji i odpowiednio do ich sytuacji i okoliczności prowadzić aktywną ustną i prasową propagandę i osiągając klasowe przebudzenie ich przodującej części, wychowywać z nich rewolucjonistów. A następnie przy ich pomocy rewolucjonizować rodziny i wsie, rozległe rejony wiejskie.

Powinniśmy w rozlicznych rejonach przygotować rewolucyjne jądro kierownicze i nieustannie podnosząc jego rolę, stworzyć pierwowzór podstawowych organizacji partyjnych, osiągnąć wzrost organizacji komsomolskich, rozszerzyć i umocnić szerokie masowe organizacje. W rejonach wiejskich trzeba zwrócić specjalną uwagę na umocnienie Stowarzyszenia Chłopów, Rewolucyjnego Stowarzyszenia Samopomocy, Związku Antyimperialistycznego oraz aktywnie wciągając masy chłopskie do organizacji, osiągnąć ich hart organizacyjny.

Dla umocnienia masowej podstawy walki zbrojnej powinniśmy kontynuować wzmaganie pracy, skierowanej na bojowy hart i wychowanie sił rewolucyjnych w praktyce i rozszerzenie ich szeregów.

W ten sposób, powinniśmy rozwijać rewolucyjne wystąpienia mas ludowych i tym samym rozszerzać i umacniać organizacje rewolucyjne, dążyć do wzrostu i zahartowania sił rewolucyjnych, stworzyć trwałą masową podstawę antyjapońskiej walki zbrojnej.

4. O UTWORZENIU JEDNOLITEGO ANTY JAPOŃSKIEGO FRONTU NARODÓW KOREI I CHIN

Dla pomyślnego rozwijania walki zbrojnej przeciwko japońskiemu imperializmowi jest nieodzowne także utworzenie szerokiego jednolitego antyjapońskiego frontu narodów koreańskiego i chińskiego.

Okupacja Mandżurii przez japońskich Imperialistów wywołała oburzenie narodu chińskiego. Szerokie masy ludowe Chin rozwinęły ruch antyjapoński o ocalenie kraju a niektóre oddziały chińskiej armii Północno-Wschodniej, dokonując buntu wojskowego, podniosły sztandar walki antyjapońskiej.

Utworzenie jednolitego antyjapońskiego frontu narodów koreańskiego i chińskiego w walce przeciwko wspólnym wrogom — japońskim imperialistom — to pilny problem, wymagający szybkiego rozwiązania.

Tylko pod warunkiem utworzenia jednolitego frontu z szerokimi antyjapońskimi siłami narodu chińskiego, można zjednoczyć wszystkie siły narodów Korei i Chin i zadać bardziej silny cios wojskowo-polityczny japońskim imperialistom — agresorom.

Utworzenie wspólnego frontu z żołnierzami armii Północno — Wschodniej, którzy podnieśli sztandar walki o ocalenie kraju, przeciwko agresji japońskich imperialistów w Mandżurii, stanowi najpilniejsze zadanie, stojące dzisiaj przed nami w dziele utworzenia jednolitego antyjapońskiego frontu narodów koreańskiego i chińskiego.

Zastraszeni agresywnymi działaniami japońskiego imperializmu przeciwko Mandżurii prowodyrzy soldateski Północno — Wschodnich Chin, zajmując bierne stanowisko i stale wahając się bądź uciekali w głąb kraju bądź kapitulowali przed agresywnymi wojskami japońskiego imperializmu. Pod naciskiem agresywnych wojsk (japońskiego imperializmu) dowódca kliki wojskowej Północno-Wschodnich Chin, Dżan Siue-lian uciekł do Dzińdżou, skąd w miesiącu października poprzez Szańchajguań uciekł w głąb kraju porzucając Mandżurię. Wielu naczelników okręgów wojennych armii Północno-Wschodniej bez walki kapitulowało przed agresywnymi wojskami japońskiego imperializmu i zmieniło się w lokajów japońskiego imperializmu, zdrajców ojczyzny.

Jednakże wielu żołnierzy armii Północno-Wschodniej i szereg oficerów, którym drogi jest los narodu chińskiego dokonało buntów wojskowych przeciwko kapitulantskiemu stanowisku prowodyrów soldateski, poszło w góry.

W oddziałach Północno-wschodniej armii, zakwaterowanych w rejonach Chelun i Jańczy we wschodniej Mandżurii, coraz bardziej rosną nastroje rezygnacji z kapitulacji przed japońskim imperializmem a w Wancinie, Ańtu i w innych rejonach już kilka tysięcy żołnierzy zespołowo bądź w pojedynk, zaczęło walkę przeciwko japońskiemu imperializmowi.

Jeśli w takich warunkach utworzymy wspólny front z chińskimi oddziałami antyjapońskimi, które po dokonaniu wojskowego buntu w Północno-Wschodniej armii, podniosły sztandar walki antyjapońskiej o ocalenie kraju, to potrafimy osiągnąć szybki wzrost i umocnienie antyjapońskich sił zbrojnych i zadać bardziej odczuwalne ciosy wojskowo-polityczne agresywnym siłom zbrojnym japońskiego imperializmu.

Po buntach wojskowych niektóre oddziały Antyjapońskiej Armii Ocalenia Ojczyzny i zbrojne oddziały chłopskie podniosły sztandar walki antyjapońskiej ale oszukane przez obelżywą propagandę imperialistów japońskich i ich machinacje, skierowane na rozpalanie waśni narodowościowych, poczęły wrogo odnosić się do Koreańczyków, w szczególności do koreańskich komunistów, mówiąc, że są oni „agentami japońskiego imperializmu”, „czynią Mandżurię czerwoną”.

Jeśli nie doprowadzimy do ich świadomości prawdy i nie wyprowadzimy na słuszną drogę, mogą powstać wielkie przeszkody w dziele zespolenia sił antyjapońskich i nie zdołamy skupić sił w walce z japońskim imperializmem.

Dlatego powinniśmy zdemaskować oszczerstwa japońskich imperialistów na koreańskich komunistów oraz ich próby posiania waśni narodowościowych i dołożyć wszystkich sił dla utworzenia wspólnego frontu z chińskimi oddziałami antyjapońskimi w celu umocnienia spójności bojowej narodów Korei i Chin.

Aby utworzyć wspólny front z chińskimi oddziałami antyjapońskimi, należy przede wszystkim śmiało ustanowić z nimi kontakty i wzmocnić pracę wśród ich żołnierzy, występujących przeciwko japońskiemu imperializmowi.

Chińskie oddziały antyjapońskie, jako armia nacjonalistyczna z faktu niezdecydowania i klasowego ograniczenia ich dowództwa, chociaż nie charakteryzują się wysoką trwałością, ale reprezentują wielką siłę antyjapońską. Zadanie polega na tym, aby przewyciężyć poprzez walkę wahania dowództwa chińskich oddziałów antyjapońskich i ich dwojaki charakter, aktywnie pobudzać antyjapońskie elementy, osiągnąć narodowe i klasowe przebudzenie podstawowego składu tych oddziałów, — mas żołnierskich i wyprowadzić je na drogę aktywnej walki antyjapońskiej.

Przy tworzeniu wspólnego frontu z chińskimi oddziałami antyjapońskimi trzeba trzymać się zasady — główną uwagę poświęcać tworzeniu jednolitego frontu z dołami — masami żołnierskimi oraz mocno opierając się na nich tworzyć jednolity front z górą. Dowództwo

antyjapońskich oddziałów — to soldateska, pochodząca spośród obszarników i kapitalistów, wykazuje ona stałe wahania w walce antyjapońskiej, ale żołnierze, będący w większości swojej wychodźcami spośród podstawowych mas — robotników i chłopów, będą aktywnie uczestniczyć w tej walce. A zatem, powinniśmy przede wszystkim, śmiało pójść w doły antyjapońsko nastrojonych mas żołnierskich i nieustępliwie zabiegać w imię utworzenia wspólnego frontu z nimi. Tylko tworząc jednolity front z górą na podstawie jednolitego frontu z dołami, można łatwo przewyciężyć wahania i połowiczność tej góry oddziałów antyjapońskich oraz osiągnąć rozwój ruchu o stworzenie wspólnego antyjapońskiego frontu ogółem na zdrowej podstawie.

Jednakże nie można lekceważyć zbliżenia z dowództwem antyjapońskich oddziałów. Armia to najbardziej zorganizowany zespół, działający według rozkazu dowództwa. Dlatego jeśli śmiało ustanowimy kontakty w pierwszej kolejności ze składem dowództwa antyjapońskich oddziałów i pozyskamy go na swoją stronę, to stworzy to bardzo sprzyjające warunki dla formowania wspólnego frontu antyjapońskiego. Powinniśmy organizować oddzielnie działające oddziały w rejonach Wancin i Ańtu, będących miejscem skupienia chińskich oddziałów antyjapońskich. Wydaje się to jednym z organizacyjnych przedsięwzięć, skierowanych na aktywne przyciągnięcie na swoją stronę tych oddziałów. Obowiązkiem oddzielnie działających oddziałów — jest powszechne przyciąganie na swoją stronę oddziałów antyjapońskich i rozszerzanie naszych sił zbrojnych, prowadzenie w tych oddziałach pracy organizacyjno-politycznej, z tym aby one aktywnie stanęły do walki antyjapońskiej.

W ten sposób, powinniśmy organizować w każdym powiecie antyjapoński partyzancki oddział ludowy i w tym że czasie prowadzić aktywną walkę o utworzenie wspólnego frontu z chińskimi oddziałami antyjapońskimi i tym samym pomyślnie rozwijać walkę zbrojną przeciwko wspólnemu wrogowi narodów koreańskiego i chińskiego — japońskiemu imperializmowi.

5. O WZMOŻENIU PRACY ORGANIZACYJNO-PARTYJNEJ I KOMSOMOLSKIEJ

Towarzysze!

Dla pomyślnego rozwiązania ważnych zadań, stojących przed nami, trzeba stworzyć we wszystkich rejonach podstawowe organizacje partyjne i wzmóc pracę organizacji komsomolskich.

Zgodnie z uchwałami narady, która odbyła się w maju tego roku w Menwolgu, polepszyliśmy i wzmocniliśmy kierownictwo pracą organizacji komsomolskich i innych organizacji masowych i osiągnęliśmy wiele sukcesów w tej dziedzinie.

Opierając się na osiągniętych sukcesach, powinniśmy po dawnemu zwracać poważną uwagę na tworzenie organizacji partyjnych i na dalsze wzmaganie pracy komsomolskiej.

Tylko zwiększając awangardową rolę organizacji partyjnych i jeszcze bardziej umacniając pracę komsomolską, zdołamy pomyślnie wykonać zadania w dziedzinie organizacji i rozwijania walki zbrojnej i posunąć naprzód przygotowanie ideowe i organizacyjne do utworzenia jedynej marksistowsko— leninowskiej partii.

Aby przygotować kierownicze jądro armii partyzanckiej i stworzyć podstawę organizacyjną przyszłej partii komunistycznej Korei, powinniśmy aktywizować życie organizacyjno-partyjne.

Rewolucyjne jądro organizacyjne może się tworzyć tylko w procesie silnego hartu organizacyjnego w praktyce walki. Dlatego powinniśmy przyjmować do podstawowych organizacji partyjnych zahartowanych w walce masowo- politycznej najlepszych przedstawicieli robotników, chłopów i przodującej inteligencji oraz wzmóc ich hart partyjny, tym samym przygotować z nich jądro komunistów, uzbrojonych światopoglądem rewolucyjnym, nieugiętych w obliczu jakichkolwiek trudności i przeszkód, zdolnych samodzielnie wykonywać zadania rewolucyjne.

Umocnienie pracy komsomolskiej, wraz ze wzmożeniem pracy organizacji partyjnych, stanowi obecnie bardzo ważne zadanie.

W warunkach, gdy jeszcze nie okrzepły organizacje partyjne, polepszenie pracy komsomolskiej, nieustanne rozszerzanie i umacnianie szeregów komsomolskich daje nam możliwość przygotowania wielkiej ilości młodych komunistów, o nieskażonej, świeżej myśli, wolnych od sekciarstwa i wszelkiego oportunisty, lepszego przygotowania jądra organizacyjnego tworzonej partii. Następnie, rozszerzenie i umocnienie szeregów komsomolskich pozwoli na stworzenie Antyjapońskiej Partyzanckiej Armii Ludowej z jej jądrem spośród najlepszych młodych komunistów i energiczne organizowanie i rozwijanie masowego ruchu na rzecz okazania pomocy i poparcia dla partyzantów.

Dla rozszerzenia i rozwoju szeregów komsomolskich należy dobrze znać specyfikę młodzieży robotniczej i chłopskiej oraz innych warstw młodzieży i wzmóc zgodnie z nią pracę organizacyjno-polityczną.

Niektórzy pracownicy komsomolscy, niesłusznie pojmując specyfikę rozlicznych warstw młodzieży, źle pracują z młodzieżą spośród podstawowych klas — robotników i chłopów, mówiąc, że z powodu niedostatecznej wiedzy jakoby nie mogła ona odegrać roli

awangardowej, nie może zachowywać tajemnice. Nie wychowują ją oni i odwracając się od niej, nie prowadzą aktywnej pracy dotyczącej przyjęcia jej w szeregi komsomolskie. W ten sposób, z tych czy Innych przyczyn nieugięta młodzież robotnicza i chłopska, owładnięta piekącą nienawiścią do wrogów klasowych i posiadająca wysokiego ducha bojowego, nie może wstąpić w szeregi komsomolskie.

Jeśli nie będziemy zwracać należytej uwagi na pracę z młodzieżą robotniczą i chłopską i aktywnie wciągać ją w szeregi komsomołu, to nie zdołamy wychować młodych komunistów, pochodzących spośród U podstaw działalności komsomolskiej powinna być położona praca z młodzieżą robotniczą i wiejską.

Młodzież robotnicza — to nie posiadająca majątku młodzież. Dlatego różni się ona od młodzieży innych klas wysoką rewolucyjnością, zorganizowaniem i spójnością. W dodatku pozbawiona wszelkich praw politycznych i żyjąca w nieznośnej nędzy i głodzie, jest ona żywo zainteresowana w rewolucji i powinna stanąć w awangardzie walki rewolucyjnej o obalenie starego społeczeństwa.

I chociaż nie posiada ona wiedzy, można z niej wypiastować nieugiętych młodych komunistów, jeśli tylko będziemy w sposób rewolucyjny wychowywać ją i jednoczyć w szeregach komsomołu.

Młodzież chłopska, stanowiąca większość młodzieży w naszym kraju, jest poddawana despotycznemu uciskowi i surowej feudalnej eksploatacji ze strony obszarników i japońskich imperialistów.

A zatem, chociaż jest ona wciąż jeszcze niedostatecznie politycznie rozwinięta i nie posiada dobrego hartu organizacyjnego ale potrafi ona wraz z młodzieżą robotniczą pomyślnie wypełniać swój obowiązek, jako główny oddział rewolucji, jeśli osiągniemy jej klasowe przebudzenie i jednocząc ją w komsomole i innych rewolucyjnych organizacjach dobrze wychowamy politycznie.

Ważne znaczenie w pracy komsomolskiej posiada pomyślnie prowadzenie pracy z młodzieżą uczącą się i wciągnięcie jej przodującej części do organizacji komsomolskich.

Młodzież ucząca się dąży do sprawiedliwości, jest chłonna na przodującą ideologię i powiew czasu, jest dla niej charakterystyczna ostro wyrażona idea przeobrażenia społeczeństwa i ideologia anty-feudalna, wyrażająca się w dążeniu do unicestwienia starych oków społecznych i zbudowania nowego społeczeństwa.

Zwłaszcza młodzież ucząca się naszego kraju jest przeniknięta duchem walki antyjapońskiej i posiada wysoką świadomość narodową, ponieważ jest ona poddawana uciskowi narodowościowemu i dyskryminacji ze strony japońskich imperialistów. Dlatego jeśli będziemy prawidłowo wychowywać młodzież uczącą się i osiągniemy jej hart organizacyjny,

to ona pomyślnie wypełni awangardową rolę, rozprzestrzeniając przodującą socjalistyczną ideologię, oświecając i pobudzając szerokie masy robotników i chłopów do ruchu rewolucyjnego.

Ważne znaczenie w dziele umocnienia szeregów komsomolskich posiada szerokie przygotowanie w rozlicznych rejonach kierowniczego jądra spośród przodujących przedstawicieli młodzieży robotniczej i chłopskiej. W warunkach okrutnych wrogich represji tylko obecność kierowniczego jądra w rozlicznych rejonach daje nam możliwość prawidłowego wychowania szerokich warstw młodzieży, osiągnięcia wzrostu i rozwoju organizacji komsomolskich zgodnie z wymaganiami rozwoju rewolucji, pomyślnego wykonania przez nie swojej roli awangardowej.

Komsomolcy powinni stanąć w awangardzie w dziele wychowania mas ludowych, ich organizacji i mobilizacji.

Praca rewolucyjna, z reguły, rozpoczyna się od pracy masowo- politycznej i podstawowym zadaniem rewolucjonisty jest opanowanie metod pracy politycznej. Pracownicy komsomolscy powinni zawładnąć rewolucyjną metodą pracy — wierzyć w siły mas, konsekwentnie opierać się na nich, mobilizować je do walki rewolucyjnej.

Towarzysze!

Unicestwienie japońskiego imperializmu w walce zbrojnej i urzeczywistnienie historycznego dzieła odrodzenia Ojczyzny całkowicie zależy od tego, jak wypełnimy swoje zadania rewolucyjne.

Jesteśmy rewolucjonistami, poświęcającymi swoje życie walce o odrodzenie Ojczyzny, o tryumf wielkiego dzieła socjalizmu i komunizmu.

Nie zważając na jakiegokolwiek trudności i przeszkody rozstrzygniemy do końca swoje rewolucyjne zadania i konsekwentnie wypełnimy swój obowiązek komunistów, rewolucjonistów.

Zjednoczymy wszystkie swoje siły i powstaniemy do walki zbrojnej o rozgromienie japońskiego imperializmu.

Zwycięstwo będzie z nami, niezawodnie zostanie urzeczywistnione odrodzenie Ojczyzny.